

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. P.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur, advokátem se sídlem Praha 8, Karolinská 654/2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2017, č. j. 43 Az 16/2016 – 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále „krajský soud“) ze dne 16. 2. 2017, č. j. 43 Az 16/2016 – 80, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2016, OAM-205/LE-LE05-LE05-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, §14, §14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžejními žalobními body žaloby bylo nedodržení základních zásad správního řízení zakotvených v § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), především pak požadavku individualizace správního řízení a rozhodnutí. Další výtkou byl nedostatečně zjištěný skutkový stav při současném požadavku eurokonformního výkladu národních ustanovení v kontextu čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. Stěžovatel odkázal na judikaturu zdejšího soudu týkající se zjišťování skutkových okolností v kontextu tvrzení žadatele o azyl a s tím spojené povinnosti správního orgánu shromáždit všechny dostupné důkazy, a v případě důkazní nouze postupovat ve prospěch žadatele o azyl. Druhou skupinou žalobních námitek stěžovatel směřoval na obavu z povinnosti nastoupit výkon vojenské služby a tím i účasti v bojích na východě Ukrajiny. Žalovanému vytkl, že se nezabýval možnými důsledky pro stěžovatele v případě nenastoupení vojenské služby, což na Ukrajině představuje trestný čin spojený s trestem odnětí svobody. Vzhledem k podmínkám, za kterých by byl trest vykonán, by vyhoštění stěžovatele na Ukrajinu mohlo vytvořit situaci neslučitelnou s čl. 3 a čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“;

sdělení č. 209/1992 Sb.). V tomto bodě stěžovatel odkázal na relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Stěžovatel v souvislosti se špatnými podmínkami v ukrajinských věznicích přiložil k žalobě monitorovací zprávu Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ze dne 29. 4. 2014. Žalovaný podle stěžovatele pochybil, pokud se nezaobíral opodstatněností obav stěžovatele z uvěznění.

[3] Krajský soud ověřil, že žalovaný posuzoval azylový příběh stěžovatele na základě relevantních podkladů. V otázce obav z nástupu vojenské služby odkázal na judikaturu zdejšího soudu, *in concreto* rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, a ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, s tím, že vojenská služba nepředstavuje relevantní azylový důvod. Nejedná se ani o důvod pro doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Poukázal mimo jiné na to, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech, a dokonce i tresty za její nevykonání, uznávají za legitimní i Úmluva o právním postavení uprchlíků, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, či Úmluva. Pokud se jedná o stěžovatelovu obavu z uvěznění a podmínek výkonu tohoto trestu, krajský soud poznamenal, že tuto námitku vznesl stěžovatel prvně až v žalobě a žalovaný tak v rámci správního řízení neměl důvod obstarávat podklady k této problematice, protože mu nelze vytýkat, že se touto otázkou výslovně nezabýval (k tomu odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 135/2015 – 39). K monitorovací zprávě ze dne 29. 4. 2014 krajský soud uvedl, že jde o důkaz, který existoval již v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a stěžovatel jej proto mohl předložit žalovanému již ve správním řízení. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] Kasační stížnost podal stěžovatel z důvodu odpovídajících ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Takřka doslovně v ní doslovně zopakoval své vlastní žalobní argumenty ve všech jejich částech a navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. K důvodům přijatelnosti kasační stížnosti se nijak nevyjádřil.

[5] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. Pod pojmem přesahu vlastních zájmů stěžovatele lze zařadit jen natolik zásadní a intenzivní situaci, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. V projednávané věci stěžovatel nepředstřel žádnou právní otázku, jež by mohla naplnit požadavek přijatelnosti kasační stížnosti z hledisek, definovaných ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz například usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39). Takovou otázku nenalezl soud ani *ex officio* z obsahu spisů.

[6] Krajský soud ve svém napadeném rozhodnutí veškeré námitky stěžovatele vypořádal a vycházel přitom i z judikatury Nejvyššího správního soudu k dané problematice (k obavám z nástupu vojenské služby viz rozsudky č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, popřípadě rozsudek ze dne 22. 12. 2004, 7 Azs 321/2004 – 46, k charakteru ozbrojeného konfliktu na Ukrajině z hlediska posuzování azylových důvodů viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17). Nejvyšší správní soud navíc nepřehlédl, že stěžovatel v rámci popisu svého azylového příběhu před žalovaným, stejně jako krajským soudem, nezmínil, že by převzal povolávací rozkaz. Právě tato skutečnost přitom v obecném smyslu podmiňuje trestní postizitelnost nenastoupení výkonu vojenské služby. Zdejší soud konstatuje, že jen samotný nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu, který se s žalobními námitkami plně

pokračování

vypořádal, není způsobilý založit přijatelnost kasační stížnosti. Proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[7] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 16. srpna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu